

Insomnia

Spannende verhalen tegen het slapengaan

 LetterRijn

Insomnia
spannende verhalen tegen het slapengaan

Insomnia

spannende verhalen tegen het slapengaan

Corvus corax (Common Raven)

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

In deze serie verschenen eerder:

Verhalen van de straat - 2009

Adrenaline - 2010

30 Openbaringen - 2011

Het Keerpunt - 2012

In de voetsporen van de meester 2013

Inhoudsopgave

- Het contract - Jan P. Meijers
Tot de dood ons scheidt - Philippe Noens
Hebberig - Nanny Luijsterburg
Het eiergerecht - Miranda de Haan
Navertelling - Thijs Brandhof
Eindfeest - Anne de Rooij
Knuffels - Sigrid Lensink - Damen
Nachtwachten - Gerhard Pijnenburg
Huize Waldsteyn - I. Burbick
Barst - Samantha Janssen
De erfgenaam - Mike Jansen
Nablijven - Anders Schinkel
Een gewetenskwestie - Sarah Vermeulen
Uitgeteld - Erik van Ophoven
Angelino - M.P. Hofstee
Verre familie - Arie Vink
De schildpad - Miriam Borgermans
Adriaan - Filip Van Den Steen
Grafdicht - Nienke Pool
Zwerver in de nacht - Jan Pronk
Ten dode opgeschreven - Renske Gommer
Onderkoeld - Mirjam Hildebrand
Hector - Maarten Thoelen

Kronkels - Inge Hulsker

De zwarte trein - Saskia van Gelderen

De rimpellezer - Aglaia Bouma

Leeg - Bianca Nederlof

De lijken van dokter MacAdam - Jimmy Berkel

Glazen tellen - Debby Willems

Afspraak met De Dood - Denise Michelle Pol

Het contract

Jan P. Meijers

*There'll be a cold day in hell
before I'm coming back to you.*

Gary Moore

De paardenbus komt knarsend tot stilstand. Klerk Bravenboer stapt als laatste uit. Met een droge klap valt het portier achter hem dicht. Hij trekt zijn kraag omhoog en blaast daarna zijn handen warm. Als de bus weer optrekt, bonken de hoefijzers dof door de sneeuw op de keien. De paarden briesen en het gekwebbel van een paar reizigers sterft weg met wolkjes adem in de nevel van de ochtend.

Bravenboer blijft voorovergebogen staan met zijn handen in zijn zakken. Een sliert stuifsnieuw schuift snel en grillig als een serpent over het zwarte ijs van de gracht - en hij meent nog iets te zien. Aan de rand van de kade knijpt hij zijn ogen tot spleetjes. In het flakkerende licht van een straatlantaren ziet hij een vastgevroren meerkoet. Hij huivert. Het skelet is deels zichtbaar en de gerafelde staartveren krullen naar het westen. De witte snavel ligt scheef en half geopend op het ijs.

Bravenboer glibbert met zijn te grote overschoenen over de kade. Zijn

plompe voetafdrukken in de sneeuw lijken op die van een waggelend dier. Maar zijn voornemen staat vast. Het is genoeg geweest. Hij neemt ontslag. Vandaag nog. Hij versnelt zijn pas. Bijna glijdt hij uit.

De wind fluit hoog, naargeestig en laat het gietijzeren uithangbord van *Handelschmaatschappij S. Beelz* als een bezetene tegen de gevel klepperen. Hij buigt zijn hoofd en stampt op de brede traptrede de sneeuw van zijn schoenen. Vandaag, herhaalt hij in gedachten, gaat het gebeuren. *Ik neem ontslag. Geen afschriften meer van die afgrijzelijke facturen.* Even denkt hij aan de zwarte rijglaarsjes van Duifje. Dan legt hij zijn hand op de klink, schudt zijn hoofd, stampt nog een keer en drukt de klink omlaag.

‘Op de nipper, klerk Bravenboer. Werkelijk op de nipper,’ zegt meneer Beelz. Hij laat zijn horloge in zijn zak glijden en gaat voor de haard naast Duifje zitten. Ze knikt naar haar echtgenoot en slaat een pagina om van het boek dat op haar schoot ligt.

Bravenboer trekt zijn overjas uit en haast zich naar zijn lessenaar. Meneer Beelz rekt zijn nek en kijkt de lessenaars af.

‘En waar is klerk Breman?’ vraagt hij. Op het geloei van de haard na is er geen geluid. ‘Nou? Weet iemand waar Breman blijft?’

Bravenboer kent geen van de klerken bij naam, hij wil weg. Vandaag nog.

Na een kort geschuifel zegt een van de klerken: ‘Hij heeft zichzelf...’

‘Ja, wat heeft hij?’

‘Zichzelf van het leven beroofd, meneer Beelz.’ Weer dat korte geschuifel.

‘Zo,’ zegt Beelz. ‘Dat neemt niet weg dat het de hoogste tijd is voor de huisspreuk.’ Hij tikt met zijn stok van teakhout het ritme op de vloer.

Bravenboer scandeert mee met de andere klerken.

‘Juist, klerken. Zo is het. Aan het werk. Allemaal.’

Beelz knikt voor zichzelf, legt de stok naast zijn stoel en rekt zich uit.

Duifje glimlacht naar Bravenboer. Ze legt haar boek weg en staat op. Bravenboer durft niet nog een keer op te kijken. Hij volgt het getik van haar laarsjes op de houten vloer. Ze loopt naar de keuken, denkt hij. Even is er alleen het gekras van de kroontjespennen. Dan bewegen de laarsjes richting zijn lessenaar. Hij ruikt thee en doet een stap opzij als het getik stopt.

‘Dank u wel, mevrouw. Daar was ik aan toe, mevrouw.’ Hij buigt een beetje stram zonder haar aan te kijken.

Duifje loopt langs de klerken naast hem. Ze schenkt thee bij en geeft de klerken een aai over hun schouder.

Waarom schrikken ze toch?, vraagt hij zich af. Raakte ze mij maar eens aan.

De kroes is heet, hij vouwt zijn handen eromheen. Over de kroes kijkt hij naar Duifje. Het boek ligt open op haar schoot. Traag kamt ze haar haar. Zachtjes blaast hij over de thee en kijkt nog een keer zonder zijn hoofd op te richten. Het lijkt wel of de vlammen met het haar samensmelten. Ik ga haar nog missen, mijmert hij. Maar, het is genoeg geweest. Voorzichtig neemt hij een slokje van de thee. De warmte verspreidt zich door zijn lijf. Hij legt het document dat hij moet overschrijven voor zich.

Naast en achter hem krassen de kroontjespennen hun verschillende ritmes. De vlammen in de haard worden loeiend de schoorsteen ingezogen. Hij houdt zijn hand stil, met de pen tussen duim en wijsvinger. Een tel kijkt hij naar Duifje. Ze kamt nog steeds. Blond als het hooi in september, denkt hij. Hij legt zijn schrijfgerei voorzichtig in de pennengleuf van de lessenaar. Het geeft toch een geluid. Meneer Beelz kijkt op.

‘Is er iets, Bravenboer?’

Zijn bij elkaar geraapte moed sijpelt weg en maakt plaats voor paniek.

‘Mijn... Het is mijn pols, mijnheer Beelz,’ hapert hij. ‘Ik heb kramp.’

‘Nou, warm dan even op bij het vuur, klerk Bravenboer.’

De vloer kraakt als hij naar de haard loopt. Hij knijpt zijn ogen dicht. De vlammen zijn hoog, hij voelt de hitte op zijn gezicht. Duifje zit voor de haard op een lage stoel en maakt een vlecht. Haar vingers bewegen snel en soepel, zonder dat ze ernaar kijkt.

‘Kom gerust dichterbij, klerk Bravenboer. Het is lekker warm. Wil je nog thee?’ vraagt ze.

Hij doet nog een stap naar voren. Het vuur brandt in zijn ogen.

‘Nee, mevrouw.’ Hij laat zijn armen bungelen als een schooljongen. ‘Dat wil zeggen, dank u wel, mevrouw.’

‘Nou, aan het werk dan maar, klerk Bravenboer,’ zegt Beelz terwijl hij met zijn stok op de vloer slaat.

Bravenboer buigt en probeert zo geruisloos mogelijk terug te lopen naar zijn lessenaar. Maar als hij achter zijn lessenaar schuift, kraakt de vloer scherp. Beelz kucht kort.

‘Luister, mijn Duifje,’ zegt Beelz. Hij slaat zijn benen over elkaar en strijkt de pagina van zijn Courant glad. ‘De stoombootdienst tussen Rotterdam en Dordrecht is vanwege de ijsgang nog niet hervat.’

‘Ja, lieve echtgenoot. Koning winter regeert. Dat weet je toch.’ Ze lacht en streelt haar vlecht.

Bravenboer probeert niet te luisteren en niet meer naar Duifje te kijken, maar zijn schrijfhand blijft hangen boven de inktpot. Hij houdt zijn hoofd schuin en luistert.

‘Wat lees je?’ vraagt Beelz.

‘Het lijden van den jongen Werther.’

‘Maar, Duifje toch. Dat is uit de vorige eeuw.’

‘Ja, lieve echtgenoot. Een vertaling uit het Hoogduits. Het heeft veel suicides opgeleverd.’

‘Ach zo, lief Duifje... De beste klandizie.’

‘Zeker, echtgenoot,’ zegt ze. ‘En goed geschreven.’

Bravenboer begrijpt niet waar het over gaat en doopt zijn pen in de inkt.

Langzaam schrijft hij:

vrijdag, 29 Januarij 1841, factuur van den handelschmaatschappij - er valt een druppeltje inkt op het papier als hij de puntjes op de *ij* zet. Hij staart naar dat druppeltje... Ik moet hier weg, denkt hij en haalt diep adem. Hij dept zijn pen op het vloeipapier en legt hem in de pennengleuf.

Beelz laat zijn Courant op de vloer vallen en gaat staan. Achter hem knettert en sist het helse vuur.

‘Wat nu weer, klerk Bravenboer?’

Duifje kijkt hem ook aan. Ze vleit het puntje van haar vlecht en dat, ja dat geeft hem net dat beetje moed.

‘Ik wil,’ begint hij.

‘Ja, klerk Bravenboer. Wat wil je?’ Beelz loopt op hem af. Duifje schuift nog dichter naar het vuur.

Hij haalt nog een keer diep adem.

‘Ik wil... ontslag nemen,’ zegt hij tegen de vloer.

Een paar pennen vallen stil. Beelz draait zich om.

‘Hoorde je dat, Duifje?’

‘Zeker, lieve echtgenoot. Ik heb het gehoord.’ Ze schraapt met haar laarsjes over de vloer. ‘Het is ongekend en ongerijmd. Dat staat vast.’

Hoewel Bravenboer trilt, voelt hij trots. Hij heeft het gezegd. Na al die jaren eindelijk vrijheid. Weg uit dit vreselijke kantoor. Maar het trillen houdt niet op.

Beelz klapt eenmaal in zijn hand. Het klinkt als een zweepslag. De laatste nog krassende pennen vallen abrupt stil. Alleen het getier van de vlammen is hoorbaar. Beelz legt zijn hand op de lessenaar van Bravenboer. De felle gloed van zijn zegelring schittert in Bravenboers ogen.

‘Je hebt een contract getekend voor onbepaalde tijd, klerk Bravenboer,’ zegt hij zacht. ‘We beginnen elke dag toch met het gezamenlijk uitspreken van onze huisspreuk?’

De zegelring kijkt hem aan. Een vals rood oog, dat hem hypnotiseert.

‘Wil je dan voor de duidelijkheid onze huisspreuk nogmaals citeren, klerk Bravenboer?’ Beelz kromt zijn ringvinger.

De rode gloed van de ring brandt in Bravenboers ogen. Hij wankelt achter zijn lessenaar. ‘Ja, meneer. Natuurlijk meneer.’ Hij recht zijn rug en citeert de spreuk.

‘Een contract voor onbepaalde tijd, dat is niet voor even. Onbepaalde tijd, dat is voor het leven.’

Beelz tikt de maat mee met zijn stok. ‘Juist, klerk Bravenboer. Kortom. Aan het werk.’ Hij loopt terug naar de haard en raapt zijn Courant op. Het papier ritselt. De stoel van Duifje is leeg.

De vingers van Bravenboer trillen als hij probeert zijn pen in de inktpot te dopen. Het lage zonlicht valt hinderlijk door de ramen. Na een aarzeling doopt hij met gesloten ogen zijn pen in de inkt. Traag schrijft hij door en knarst met zijn tanden.

Buiten is het allang donker. De klerken werken met gekromde ruggen door in het felle licht van de alsmaar loeiende haard, totdat Beelz roept: ‘Tot morgenochtend, beste klerken.’

Direct volgt er gerommel en geschuifel over de vloer die kraakt in hoge uithalen. Bravenboer maakt zijn schrijfgerei schoon en rolt daarna met zijn schouders. Als hij zijn overjas aantrekt voelt hij dat hij echt kramp heeft. Morgen, denkt hij. Morgen zet ik er een streep onder. Hij bijt op zijn lip en recht zijn rug.

Bij de voordeur schiet Duifje op hem af. ‘Mijn echtgenoot meent het niet slecht hoor, klerk Bravenboer.’ Ze gaat voor hem staan en legt een hand op

zijn schouder. En daarmee trekt een bijtende kou zijn lichaam in. Hij beeft en wil een stap opzij doen, maar hij kan zich niet meer bewegen. Alsof hij is vastgevroren in het ijs van de gracht.

‘Maar je voorstel was werkelijk ongekend. Je hebt het contract uit vrije wil getekend. Toch? Klerk Bravenboer?’ Ze streelt hem over zijn rug. De kou trekt nog dieper zijn lichaam in. Zijn ruggengraat verandert in een strakke ijspegel. Met haar andere hand drukt ze haar vlecht tegen zijn hals. Een strop van ijs trekt zich strak om zijn nek. Hij hapt naar adem en klappertandt. Pas als ze hem loslaat, kan hij zich weer bewegen.

‘Alleen onze haar kan je nog opwarmen.’ Traag vleit ze haar vlecht. ‘Ook als je de korte weg van klerk Breman verkiest.’ Ze geeft hem een handkus. ‘In elk geval tot morgenochtend, klerk Bravenboer. Je ziet me graag. Toch?’

Hij loopt achteruit, duwt de deur met zijn schouder open en glijdt uit over de trede. Duifje lacht en trekt de deur dicht. Languit ligt hij in de sneeuw. Hij krabbelt overeind, voelt in zijn handen en knieën alleen de kou. De wind blaast en schuurt langs zijn lichaam alsof hij geen kleren aan heeft. Strompelend bereikt hij de paardenbus. Hij hijst zich naar binnen en laat zich op een bank vallen.

Zijn verkleumde handen hebben moeite de deur van het slot te krijgen. In zijn keuken stookt hij het vuur hoog op, maar de vlammen geven geen warmte. Het water in de kookketel blijft koud.

Aangekleed kruipt hij in zijn bedstee. Ook de extra paardendekens bieden geen warmte. Hij gaat op zijn zij liggen met zijn handen geklemd tussen zijn opgetrokken benen. Rillend staart hij naar de ronde, ijzeren kledinghaken in de balken van het plafond. Hij verlangt naar het haardvuur, maar gruwet bij de gedachte aan het kantoor. Die klerk, Breman, hoeft nooit meer naar kantoor, denkt hij en schiet overeind. De korte weg... Hij denkt aan het dikke

henneptouw dat in de bijkeuken ligt. Nee! Dat niet. De gruwel Gods, weet hij. Zelfmoordenaars gaan rechtstreeks naar de hel. Hij trekt zijn benen nog hoger op, in foetushouding ligt hij onder de dekens. Nu begrijpt hij waarom de andere klerken schrikken... En hij beseft dat Duifje hem voortaan ook zal aanraken. Hij woelt en draait zich op zijn andere zij. Uiteindelijk smijt hij de dekens van zich af en gaat op de rand van de bedstee zitten. De kledinghaken kijken hem aan. Twee bolle ogen die hem wenken, uitnodigen: toe maar, het is zo gebeurd, een stevige strop en klaar. Hij huilt en trekt een deken voor zijn gezicht, hunkerend naar warmte. Hij rilt, siddert en fluistert: 'Nee, nee, ik wil je nooit meer zien.' Hij gaat weer liggen en staart naar het plafond. De tranen op zijn wangen bevroren.

In de bijkeuken bukt hij om het touw te pakken. Hij concentreert zich op het maken van een strop, zijn vingers tintelen. In de woonkamer verplaatst hij een kruk en knoopt het touw aan één van de kledinghaken. Hij legt de strop om zijn nek en schopt de kruk onder zich weg. Het touw schuurt, een korte pijscheut, dan trekt de kou uit zijn lichaam.

Duifje zit voor de haard, ze slaat haar boek dicht.

'Welkom op ons hoofdkantoor, klerk Bravenboer. Wil je thee?'

Hij knikt traag.

'Jij ook nog, klerk Breman?'

Tot de dood ons scheidt

Philippe Noens

1.

Marc herinnerde zich duisternis; een cyclus van zwart, bruin en donkergrijs. Een donkerte die strak rond zijn hoofd was gespannen. De pijn zat achter die duisternis, achter zijn ogen. Een doffe pijn die als een getij door zijn hoofd klotste. Donker zeewater dat zijn brein overspoelde. Er kwam een gedachte bij hem op, een gedachte aan gebroken glas, maar het was te weinig. Het interesseerde hem niet. Marc had geen plotse invallen nodig. Hij had iets anders nodig. Tegen een zeker niveau van pijn was hij bestand, maar nu was het mooi geweest. Rust...

Toen Marc opnieuw bij bewustzijn kwam, maakte het donker geluid. Een zacht gedruppel. Af en toe hoorde hij water uiteenspatten. Plets. Seconden daarna: plets. Het klotsen in zijn hoofd was geminderd. Het bleef mistig in zijn bovenkamer, maar er begonnen dingen sneller naar hem toe te komen. De eerste echte herinnering: een glas champagne. Bij het drinken was er een ongelooflijk bittere smaak die wat aan aspirine deed denken. Het liefst had Marc de smaak uitgespuwd, maar de euforie van zijn trouwdag had hem het goedje doen inslikken. Eén slokje, meer was er niet nodig geweest. Iemand had hem gedrogeerd.

De tweede herinnering: vreemde handen op zijn lichaam. Grote, vlezige ledematen die hem meenamen. Armen die toebehoorden aan iemand die hem had bedwelmd, uitgekleed en met enkels en polsen aan een stoel had vastgebonden. Zijn ontvoerder was wit geweest, spierwit, met een rood vlekje op zijn borst. Het beeld was verwarrend.

Het begrijpen van zijn situatie maakte Marc misselijk. Hij was naakt, alleen en gevangen.

Hij probeerde zich los te rukken. Onmogelijk.

Marc spitste zijn oren. Afgezien van het sporadisch neervallen van een druppel, was er niets. Het water werkte op zijn blaas, het gedruppel kneep peristaltisch in zijn volle urineleider. Marc probeerde er niet aan te denken, maar de druk op zijn onderlichaam werd stelselmatig groter.

Minuten gleden voorbij. Hij kreunde, zijn onderlichaam ontplofte bijna. Zijn blaas schreeuwde om verlossing. Marc probeerde zijn urine uit alle macht tegen te houden, maar de natuur was sterker. Met een siddering ontspande hij zich. Hij voelde een warme stroom langs zijn knieholtes naar beneden glijden. Machteloos liet hij het begaan. Er gleed een traan over zijn wang toen hij zijn plas hoorde klateren op de stenen vloer.

Met de urine verdwenen de laatste nevelslierten uit zijn hoofd. Marc herinnerde zich niet langer enkel duisternis, maar ook een helder wit licht. Twee mensen die in het licht dansten. Ze draaiden rondjes en lachten naar elkaar. De man kustte de trouwring van de vrouw. Ze zwaaiden naar alle genodigden. Onder een regen van confetti en rijst liepen ze naar de uitgang. Het koppel was in een limousine gestapt.

Er gleden nog meer tranen naar beneden. Hij sprak zachtjes de naam van de vrouw, zijn vrouw, uit.

‘Claudia.’

2.

Met een ruk richtte Claudia haar hoofd naar het geluid van de opengaande deur. Een schakelaar werd omgedraaid en haar geblinddoekte ogen zogen een helder grijs op.

‘Marc?’ fluisterde ze. Ergens hoopte ze nog dat dit een zieke grap was, de ontvoering van de jonge bruid die totaal was misgelopen. Maar zelfs Marc zijn vrienden, die er nochtans niet voor terugdeinsden om elkaar bij tijd en wijle eens flink beet te nemen, waren niet zo wreed om iemand te ontkleden en vast te binden.

Ze hoorde een licht knipperen. Zware voetstappen bewogen zich naar haar toe. Er schraapte een stoel over de stenen vloer. Instinctief wilde Claudia haar benen dichtknijpen om haar intieme delen te bedekken, maar de touwen waren sterker dan haar wilskracht. Haar adem versnelde. Ze voelde dat iemand achter haar stond. Er werd aan haar achterhoofd gepulkt en de blinddoek dwarrelde naar beneden.

Haar ogen konden maar moeilijk wennen aan de plotse lichtinval. Ze bevond zich in een vierkante bakstenen kelder. Her en der sijpelde er vocht uit de muren. Voor haar stond een lege tafel met daarachter een metalen stoel. De setting leek veel weg te hebben van een verhoorkamer, maar dan zonder doorkijkspiegel. De verlichting sputterde aan en uit, alsof het licht twijfelde om de ruimte te verlichten. De persoon die haar de blinddoek had afgedaan, ging op de stoel zitten en keek haar aan.

Claudia had veel verwacht, maar niet dat haar ontvoerder er zo kwetsbaar uitzag. Het was een grote man die, afgezien van de zware witte baard, in het geheel geen mannelijke lijnen leek te hebben – je zag geen greintje spiervorming, geen strakke gelaatstrekken, geen brede schouders. Het lijf was groot, en meer dan gul. Het gaf haar een verwarrende sensatie van oneindigheid, alsof de man van links naar rechts, van top tot teen, alleen uit witte blubber bestond. Een vet gedrocht was het, maar er leek iets met

dat vet aan de hand, het deed massief aan, alsof de man zijn lichaam ondoordringbaar was.

Vreemd genoeg was de man even naakt als zij. Er stond een kleine tatoeage op zijn haarloze, witte borst. Zo'n typisch rood hartje met een pijl erdoor. De man zag haar kijken en lachte geamuseerd.

‘Welkom,’ verkondigde hij.

Haar ontvoerder trommelde geamuseerd met zijn vingers op de tafel die tussen hen stond. Het weke vlees van zijn bovenarm bewoog mee op het ritme van het getrommel. Hij wachtte op een reactie.

‘De chauffeur,’ antwoordde Claudia. ‘Je was onze chauffeur. Je stapte uit de limousine en hield de deur voor ons open.’

De man sloeg met zijn hand op tafel. Het geluid deed haar ineenkrimpen.

‘Heel goed, heel goed! Buddy was hun chauffeur.’

Zijn ogen vernauwden zich.

‘Wie was Buddy? Hij zat in de kerk en luisterde hoe ze voor de God van de Joden eeuwige trouw beloofden. Tot de dood ze scheidt. Mooi, mooi. Maar waarom kozen ze voor Jahweh de bedrieger? Ai. Niet goed, niet goed. Daarna zat Buddy achter het stuur. Hij stopte pilletjes in hun glazen champagne. Makkelijk, zo makkelijk. Hij bracht ze naar hier en sloot ze op.’ De man trok aan zijn baard. ‘Maar veel belangrijker dan wat Buddy was, is wie hij is. Dus de vraag is als volgt: wie is Buddy? Eén kans, vele consequenties.’ Claudia keek de man onderzoekend aan. Ze begreep het niet. De man was hun chauffeur geweest. Hij had blijkbaar ook in de kerk gezeten. Moest ze hem kennen?

Haar ontvoerder wachtte op een antwoord, maar Claudia wist niets te bedenken. De man sloeg wartaal uit. Buddy, of hoe hij ook heette, was een misdadiger, een gek. Hij had haar ontvoerd. Nee, dat klopte niet.

Ze. Hij had *ze* gezegd. De man had twee mensen opgesloten.

‘Marc,’ fluisterde Claudia.

Buddy knikte instemmend.

‘Nee, Buddy is niet Marc, maar de man is hier ook. Goed, heel goed. Ze zijn hier. Maar waarvoor zijn ze hier? Wie is Buddy? Een antwoord. Een test.’

De vlezige figuur stond recht en kwam naar haar toe. Claudia kreeg zicht op een kleine, besneden penis. Het geslacht van de bolle man deed haar denken aan het beeldhouwwerk *David* van Michelangelo. Ook David had zo’n miniversie tussen de benen.

Buddy liep haar voorbij. Claudia hoorde hem rommelen. Toen hij opnieuw ging zitten, had hij een gereedschapskist in zijn linkerhand. Hij plaatste de kist op tafel en streefde het metaal.

‘Goed, mooi. De toets, de beproeving. Buddy gaat de man en de vrouw keuren. Aan hen de keuze. Keuzes zijn belangrijk en moeten worden gemaakt.’

Hij haalde iets uit de gereedschapskist tevoorschijn. Het was een knipschaar; zo’n schaar waar je de takken van een haag mee kunt snoeien.

Hij keek Claudia aan.

‘Buddy is een heer. En een heer laat dames kiezen. Voor haar ligt de eerste test. Buddy heeft vijf vingers nodig. Een hand, van duim tot pink. De vrouw mag kiezen waar de vingers vandaan komen, ze mag zelfs kiezen wie welke vingers afstaat. Mooi, mooi, mooi. Begrijpt ze dat?’

Claudia’s maag keerde om. Het danste voor haar ogen. Ze hapte naar lucht, maar er leek te weinig zuurstof in de kamer. De sputterende verlichting weerkaatste op het glanzend mondstuk van de knipschaar. Ze wilde gillen, maar haar stembanden leken doorgesneden. Het enige wat uit haar mond kwam, was een droog gepiep. Dit kon toch niet gebeuren? Vroeg die klootzak haar te kiezen wie hij het meest mocht verminken, haar of Marc? Hoe kon ze daar op antwoorden?

De mondhoeken van de man gingen teleurgesteld naar beneden.

‘Buddy hoopt dat ze het begrijpt. Ze heeft dertig seconden.’ Hij begon

luidop te tellen. ‘Eén. Twee. Drie. Vier. De vrouw begint te wenen. Vijf. Zes. Zeven. Acht. Negen. Kies! Tien. Elf. Twaalf. Dertien. Hoeveel vingers geeft ze Buddy? Veertien. Vijftien.’

‘Drie,’ fluisterde Claudia. Haar keel was kurkdroog. Tranen bolden over haar wangen. Ze duizelde, alsof ze zonet een halfuur in een achtbaan had doorgebracht. Ze kokhalsde, maar er kwam enkel slijm uit haar mond.

‘Wat zei ze?’ vroeg hij.

‘Drie. Oh God, drie. Drie vingers.’ Ze hilde hartverscheurend. Een hoog, bijna onmenselijk geluid waar de wanhoop doorheen sijpelde.

Buddy wreef nadenkend over zijn baard.

‘Drie.. Hmmm, ok dan. Buddy zegt dat het goed is. Zo, welke vingers zal de man voortaan moeten missen?’

Claudia zoog zoveel mogelijk lucht naar binnen alvorens snikkend te antwoorden.

‘Zijn...zijn duim en wijs...wijsvinger.’

Ze liet verslagen haar hoofd hangen.

Even later voelde ze hoe Buddy één van haar handen vrijmaakte en op tafel legde. De grote man nam haar pols stevig vast. Dat groteske lichaam van hem bestond blijkbaar niet alleen uit blubber, want ze voelde hoe haar hand krachtig op zijn plaats werd gehouden. Buddy opende de knipschaar en schoof haar pink tussen de messen.

‘Ze kijkt best niet,’ suste hij, ‘het is zo voorbij.’

Claudia dacht nog even aan de trouwring rond haar middelvinger. Toen hoorde ze een droog knipgeluid en kleurde de tafel rood. Ze begon te schreeuwen. Ze gilte tot haar stembanden scheurden en haar kreten veranderden in een schorre blaf.

Buddy had gelogen. Het was niet zo voorbij.